

Arrest

nr. 204 173 van 23 mei 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. BUYTAERT
Regentschapsstraat 4
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 juni 2017 met referthenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. DE LANGE *loco* advocaat C. BUYTAERT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 augustus 2015. Hij diende op dezelfde dag een verzoek tot internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 februari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Verzoeker werd door het CGVS op 30 juni 2016 en op 14 februari 2017 gehoord in het Arabisch.

1.3. Op 17 mei 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Irakese nationaliteit te hebben en een soenniet te zijn. U verklaarde geboren te zijn op 15 maart 1994 in Irak, te Bagdad. U woonde er met uw familie in de wijk Yarmouk.

In 2008 of 2010 moest uw neef A. No., die directeur was van het bureau van Mahdi al-Hafez, het land ontvluchten omdat de milities hem wouden ontvoeren. Uw neef behoorde tot de communistische partij en er was een conflict ontstaan tussen zijn partij en de Dawa partij.

Op 10 juli 2015 werd u thuis gearresteerd door mensen in uniform en burgerkledij. U werd op een onbekende plaats vastgehouden en u werd daar twee keer ondervraagd. Ze beschuldigden u ervan alcohol gedronken te hebben tijdens de ramadan en een aanslag gepleegd te hebben. Uw vader onderhandelde met een officier uit de buurt en kon er zo voor zorgen dat u werd vrijgelaten op 19 juli 2015.

U werd door de officier opgehaald en naar het huis van een voor u onbekend gezin gebracht in de Mansour wijk. U bleef ondergedoken bij dat gezin tot u op 25 juli 2015 het land verliet.

U verliet Irak op 25 juli 2015 en nam het vliegtuig vanuit Bagdad naar Istanboel, Turkije. Vanuit Turkije reisde u met de boot naar Griekenland. U zette vanuit Griekenland u reisweg verder over land en reisde onder meer door Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland om op 13 augustus 2015 in België aan te komen. U diende uw asielaanvraag in België in op 13 augustus 2015.

20 dagen na uw vertrek uit Irak werd uw neef A. Na. M. Z. K. het slachtoffer van een aanslag. Uw neef overleefde deze aanslag.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw studentenkaart, ziekenhuisdocumenten van uw vader, foto's van de aanslag op uw neef en de identiteitskaart van uw neef.

B. Motivering

U vreest dat u bij een terugkeer naar Irak zal vermoord worden door de mensen die u eerder gearresteerd hebben. U werd gearresteerd omwille van uw alcoholgebruik en daarnaast verklaarde u dat deze problemen verbonden zouden zijn met deze van uw neef A. No. die in 2008 of 2010 het land moest ontvluchten nadat hij problemen had gekend omdat hij tot de communistische partij behoorde. Voorts vreest u ook problemen bij terugkeer omwille van het feit dat u behoorde tot de stam Husseinia.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent immers dat uw asielrelaas ongeloofwaardig is.

Zo legde u over verschillende elementen van uw asielrelaas inconsistente en vage verklaringen af.

Vooreerst legde u weinig consistente verklaringen af over het aantal personen dat u kwam arresteren, hoe deze personen gekleed waren en hoe lang het duurde om u met de auto te brengen naar de plaats waar men u gevangen hield. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat men u kwam arresteren met drie of vier personen. U verklaarde verder dat één van hen legerkledij aanhad en de drie anderen burgerkledij aanhadden (CGVS I, pg. 11). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u vooreerst niet te weten met hoeveel personen ze waren. Zelfs wanneer u gevraagd werd of het meer of minder dan 10 personen waren, bleef u het antwoord schuldig (CGVS II, pg. 5). U verklaarde bovendien niet te weten hoeveel personen burgerkledij aanhadden en hoeveel personen in militair uniform gekleed waren (CGVS II, pg. 6). Toen u geconfronteerd werd met deze weinig consistente verklaringen, zei u dat het

twee jaar geleden was en u het zich daarom niet kon herinneren. U verklaarde bovendien dat u niet wist of het één, twee of drie personen waren die in legeruniform kwamen (CGVS II, pg. 20). Hierbij dient ook te worden vastgesteld dat u tijdens het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nergens melding maakte van het feit dat er mensen in uniform aanwezig waren bij uw arrestatie. U zei enkel dat ze gewone kleren aanhadden (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1). Daarnaast verklaarde u spontaan tijdens het eerste gehoor dat de autorit van bij u thuis naar de plaats waar u gevangen werd gehouden een uur duurde (CGVS I, pg. 8). Tijdens het tweede gehoor werd u tot tweemaal toe gevraagd hoe lang de rit duurde, waarbij u telkens verklaarde u zich niet te kunnen herinneren hoe lang het duurde (CGVS II, pg. 8). Toen u met deze verschillende inconsistente verklaringen werd geconfronteerd verklaarde u opnieuw dat u het zich niet kon herinneren omdat het twee jaar geleden was (CGVS II, pg. 20). Dergelijke uitleg - die u voor deze drie inconsistenties aanhaalde - volstaat niet omdat u zich dit tijdens het eerste gehoor wel kon herinneren en de feiten op dat moment ook al bijna een jaar geleden waren. Er werd u bovendien tijdens het tweede gehoor de kans gegeven om ruim te antwoorden op de vraag over hoeveel personen er langskwamen, nl. of het om meer of minder dan 10 personen ging (CGVS II, pg. 5). Het feit dat u over dergelijke belangrijke elementen van uw arrestatie – het aantal personen dat u kwam arresteren, de kledij van de daders en de duurtijd van de verplaatsing van bij u thuis naar de gevangenis – inconsistente verklaringen aflegde doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan redelijkerwijze verwachten worden dat u over dergelijke kernelementen van uw asielrelaas, die gaan over het moment van uw arrestatie, coherente en samenhangende verklaringen aflegt.

Voorts legde u inconsistente verklaringen af over het aantal keren dat u ondervraagd werd toen u werd vastgehouden. U verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u drie keer ondervraagd werd. U zei letterlijk: "Drie keer. De eerste dag niet, de tweede dag wel en dan nog twee keer (CGVS I, pg. 13)." Toen u tijdens het tweede gehoor werd gevraagd hoeveel keer u werd ondervraagd, verklaarde u dat u maar 2 keer werd ondervraagd. U zei toen: "Twee keren, misschien. (CGVS II, pg. 11)". Er werd u bovendien nog eens gevraagd hoe lang voor de vrijlating de tweede ondervraging was en of die tweede ondervraging, de laatste keer was dat u ondervraagd werd. Ook op deze laatste vraag antwoordde u bevestigend dat het de laatste ondervraging was (CGVS II, pg. 11 & 12). Toen u op het einde van het tweede gehoor bij het CGVS werd geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen bleef u bij uw laatste verklaring en zei u enkel dat de tegenstrijdigheid te wijten was aan het feit dat de PO 'per se een cijfer wou horen' (CGVS II, pg. 20). Dergelijke uitleg is niet afdoende aangezien het u vrij staat om te antwoorden dat u het antwoord niet weet op een vraag. Bovendien blijkt uit de verklaringen die u aflegde tijdens uw eerste gehoor nergens dat u twijfelde over het aantal keren dat u ondervraagd werd (CGVS I, pg. 13). Het feit dat u over het aantal keren dat u ondervraagd werd tijdens uw vasthouding tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondermijnt op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer u voor het eerst in uw leven gevangen wordt genomen en u hierbij ook het slachtoffer wordt van mishandeling, u zich kan herinneren hoe vaak u werd ondervraagd. Het betreft immers een zeer beperkt aantal ondervragingen, nl. twee of drie keer.

De opeenstapeling van bovenstaande inconsistenties met betrekking tot uw arrestatie en de periode van uw detentie maakt dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze van uit worden gegaan dat u over een zeer summier en weinig complex asielrelaas zoals het uwe – dat slechts enkele concrete feiten bevat (nl. de arrestatie en daaropvolgende periode van detentie) die zich op relatief korte tijdspanne afspeelden – coherente en samenhangende verklaringen aflegt, wat in casu niet het geval is.

Daarnaast legde u inconsistente en vage verklaringen af over de familie waarbij u ondergedoken leefde na uw vrijlating.

Zo legde u inconsistente verklaringen af over de geloofsstrekking van de familie waarbij u ondergedoken leefde. U wist tijdens het eerste gehoor niet of de familie waarbij u ondergedoken leefde soennitisch of sjiitisch is (CGVS I, pg. 15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u dacht dat de familie behoorde tot de al-Yasari stam en ze daarom sjiieten zouden zijn (CGVS II, pg. 13 & 14). Dergelijke inconsistente verklaringen over de geloofsstrekking van de familie waar u bij verbleef toen u onderdook, waarbij u eerst verklaarde niet te weten of ze soennitisch of sjiitisch zijn en later verklaarde dat ze tot de al-Yasari stam behoorden en daarom sjiieten zouden zijn, doen ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat u hierover coherente verklaringen aflegt aangezien de religieuze strekking tot dewelke men behoort een

belangrijke rol speelt in de Iraakse samenleving en het van groot belang is voor u om dit te weten wanneer u ergens onderduikt.

Het valt daarnaast op dat u zeer vage verklaringen aflegde over de namen van de leden van de familie waarbij u ondergedoken leefde. U wist tijdens het eerste gehoor niet wat de familienaam was van het gezin waar u bij verbleef (CGVS I, pg. 15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u bovendien dat u de namen van de man en de vrouw die u opvingen niet kende (CGVS II, pg. 13 & 14). U kon enkel de naam van de zoon geven (CGVS I, pg. 14). Gelet op het feit dat u 6 dagen ondergedoken leefde bij deze mensen en u zelf verklaarde dat u door hen goed behandeld werd, is het weinig aannemelijk dat u dergelijke eenvoudige en essentiële zaken zoals de namen en de familienaam van de personen die u een veilig onderdak boden, niet kende (CGVS II, pg. 14).

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient er nogmaals op gewezen te worden dat uw asielrelaas gekenmerkt werd door een aaneenschakeling van inconsistenties over verschillende delen van uw asielrelaas, nl. uw arrestatie, periode van vasthouding en de periode dat u ondergedoken leefde. Hierbij dient opnieuw benadrukt te worden dat uw asielrelaas weinig complex en summier is en er omwille hiervan van u redelijkerwijze kan verwacht worden dat u over uw relaas heldere en eenduidige verklaringen aflegt. Er kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat u gearresteerd zou zijn naar aanleiding van het feit dat u alcohol aan het drinken was met vrienden.

Wat betreft het verband dat u legde tussen uw problemen en de problemen van uw neef A. No. die het land moest ontvluchten naar aanleiding van een conflict tussen de communistische partij en de Dawa partij, dient ten eerste te worden opgemerkt dat deze problemen dateren van 2008 of 2010 en het weinig waarschijnlijk is dat u nog problemen zou kennen omwille van de politieke overtuiging van uw neef zoveel jaren later. Daarnaast is het weinig logisch dat wanneer u werkelijk problemen zou vrezen omwille van uw neef u nog zolang in Irak blijft en niet sneller het land ontvlucht bent. Indien u problemen zou hebben gekend omwille van uw neef en indien u mede omwille van deze reden uw land van herkomst moest ontvluchten, lijkt het bovendien vreemd dat u niet nauwkeuriger zou kunnen vertellen wanneer uw neef deze problemen kende, in 2008 of 2010. Er kan voorts op basis van uw inconsistente en vage verklaringen geen enkel geloof worden gehecht aan de problemen, nl. uw arrestatie, die u in Irak zou gekend hebben en waarvan u zegt dat ze verband houden met die van uw neef A. No. (zie supra.). U verklaarde bovendien dat dit het enige probleem was dat verband hield met uw neef A. No. (CGVS II, pg. 16 & 17). Tot slot, haalde u nergens op het gehoor bij DVZ een verband aan tussen uw problemen en die van uw neef A. No. Er kan van u redelijkerwijze verwacht worden dat wanneer uw problemen een direct verband houden met die van uw neef, u dit direct zou vermelden tijdens de registratie van uw asielaanvraag bij DVZ. U zei tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat u het niet vermeld had tijdens het interview bij DVZ omdat het niet de hoofdrede van uw probleem was (CGVS I, pg. 17). Dergelijke uitleg of rederenering houdt echter geen steek aangezien u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde dat wat u is overkomen door hem was (CGVS II, pg. 16). De opeenstapeling van deze vaststellingen maakt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u bij een terugkeer naar Irak problemen zou kennen omwille van uw neef A. No.

Wat betreft het verband tussen uw problemen en de problemen van uw neef A. N. M. Z. K. dient te worden opgemerkt dat, los van het feit of de aanslag op uw neef zich zou hebben voorgedaan of niet, het weinig aannemelijk is dat deze aanslag verband zou houden met uw problemen of die van uw andere neef A. No. U legde het verband tussen deze aanslag en de problemen van uw neef A. No. en het feit dat u tot de stam Husseinia behoort. Het verband dat u legt tussen deze problemen, blijkt echter een blote bewering die u op geen enkele manier staakt. U weet immers niet wie de aanslag pleegde en ook niet hoe u te weten kwam dat deze aanslag verband hield met de problemen van uw neef A. No. (CGVS II, pg. 17 & 18). U legde bovendien inconsistente verklaringen af over het moment van deze aanslag. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u enkel wist dat het in 2015 was gebeurd, maar niet in welke maand (CGVS I, pg. 17). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dat het ongeveer 20 dagen na uw vertrek uit Irak was dat uw neef het slachtoffer werd van een aanslag (CGVS II, pg. 17). In het licht van deze vaststellingen, nl. het feit dat u op geen enkele manier aantoonde hoe de aanslag op uw neef verband houdt met uw problemen, u niet weet wie de aanslag pleegde en u bovendien inconsistente verklaringen aflegde over het moment van de aanslag, maakt dat uw verklaringen op dit punt niet geloofwaardig zijn.

Wat betreft de foto's die u voorlegde in verband met de aanslag op uw neef dient te worden opgemerkt dat er geen bewijswaarde aan dergelijke foto's kan worden toegekend daar deze door mogelijke

enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Tot slot, legde u het verband tussen uw problemen en het feit dat u tot de stam Husseinia behoort. U verklaarde dat uw stam historisch gezien uit het grensgebied tussen Iran en Irak komt en dat de Hussainia, die eigenlijk sjiieten zijn maar die zich onder het tijdperk van Saddam als soennieten uitgaven, 'door de regering als afvalligen worden beschouwd'. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u nergens tijdens het interview bij DVZ aanhaalde dat u problemen gekend had omwille hiervan. Ten aanzien van het CGVS verklaarde u dat u deze informatie – het feit dat uw toebehoren tot de stam Husseinia mogelijk aan de basis van uw problemen zou liggen – pas te horen kreeg van uw vader ná uw vertrek uit Irak en aankomst in België (CGVS I, pg. 2 & 4; CGVS II, p. 19). Dergelijke verklaring over het moment waarop u te weten kwam dat u problemen kon krijgen omwille van uw stam, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen. U verklaarde tijdens het eerste gehoor dat uw vader u nooit eerder had verteld over deze problemen omdat hij u niet wou choqueren (CGVS I, pg. 18). Dergelijke uitleg over de laattijdige inlichtingen die u van uw vader hierover kreeg, zijn echter niet afdoende. Wanneer het behoren tot een stam werkelijk voor zo'n grote problemen zou zorgen, is het weinig logisch dat uw vader of uw familie u hierover nooit eerder zou hebben ingelicht en geïnformeerd. U bent dan immers niet op de hoogte van de mogelijke problemen die u zou kunnen krijgen omwille van uw stam en u kan hiervoor dan ook geen preventieve maatregelen nemen. Het is voorts weinig logisch dat u enerzijds beweerde tijdens de periode dat u in Irak leefde niet op de hoogte te zijn van de problemen omwille van uw stam maar anderzijds wel beweerde deze problemen, waarvan u niet wist dat ze bestonden, te proberen vermijden. U zei immers dat u problemen probeerde te vermijden door uw identiteitskaart niet te tonen omdat ze uit uw naam zouden te weten komen dat u geen echte Irakees bent (CGVS II, pg. 18). De enige problemen die u bovendien gekend zou hebben omwille van het feit dat u tot de Husseinia stam behoort - naast uw arrestatie, die ongeloofwaardig blijkt - kunnen bezwaarlijk aanzien worden als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. U verklaarde immers dat het enige probleem dat u gekend had te maken had met het feit dat u wat langer op uw documenten moest wachten dan uw vrienden (CGVS I, pg. 19 & CGVS II, pg. 19). Gelet op bovenstaande constatering meent het CGVS dat u niet aannemelijk kunt maken dat u een vrees voor vervolging zou kennen bij een terugkeer naar Irak louter omwille van het feit dat u tot de stam Husseinia behoort.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw studentenkaart en de identiteitskaart van uw neef bevestigen enkel uw identiteit (en die van uw neef), beroep en herkomst uit Bagdad die in deze beslissing niet worden betwist.

Daarnaast legde u ook ziekenhuisdocumenten van uw vader voor. Het feit dat uw vader ziek geweest is of nog steeds zou zijn, wordt in deze beslissing niet betwist.

Gelet op dit alles is het niet aannemelijk dat er op heden in Irak in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, en kan u de vluchtelingenstatus dan ook niet toegekend worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15

november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulov en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 februari 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voerde, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. In de loop van 2015 kwam IS/ISIL/ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische pesghmerga er in om IS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop

van 2016 werd IS/ISIL/ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van IS/ISIL/ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en IS/ISIL/ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Iraakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “ areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voerde, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In de periode van april tot augustus 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele, bijzonder dodelijke aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In diezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Ondanks de herhaaldelijke golven van bomaanslagen door IS blijft het aantal slachtoffers in Bagdad sinds begin 2015 nagenoeg constant. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld,

maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De zware aanslagen in de maanden april tot augustus 2016, hebben bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3 van het EVRM en van artikel 27 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 juli 2003. Hij licht zijn grieven toe als volgt :

"C. Grieven

4. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet stelt dat "Kan als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming worden erkend, de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden".

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet stelt dat (...)

Artikel 3 van het EVRM stelt dat (...)

Art. 27 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bepaalt: (...)

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Het zorgvuldigheidsbeginsel betekent dat het CGVS een besluit zorgvuldig moet voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Het verbod van willekeur betekent dat het CGVS de in aanmerking komende belangen op een juiste wijze dient af te wegen om zodoende te komen tot een weloverwogen besluit.

5. Het is duidelijk dat "gegronde vrees voor vervolging" inhoudt dat de vluchteling tegelijkertijd een "vrees" (subjectief element) moet hebben en dat het over een "gegronde" vrees moet gaan (objectief element). De persoon moet een vrees koesteren.

Dit wordt onder meer bepaald door de persoonlijkheid van het individu : de ene zal vlugger vrees koesteren dan de andere, de psychologische reacties van twee personen zullen in identieke omstandigheden niet steeds dezelfde zijn. Dit heeft invloed op de vraag hoe snel iemand zal beslissen zijn land te verlaten : indien iemand hiermee lang wacht na de laatste daad van vervolging, kan dit te maken hebben met zijn persoonlijkheid. De vrees moet ook redelijk zijn, d.w.z. kunnen verklaard worden door een aantal subjectieve gegevens : de algemene toestand in het land van herkomst, het lot van familieleden of andere personen in een gelijkaardige situatie enz. Het objectief element primeert.

In onderhavig geval koestert verzoeker een gegronde vrees dat hij zal worden vervolgd omwille van zijn problemen in Irak.

De vervolging moet een zekere ernst, een zekere zwaarte vertonen : een persoon die omwille van een probleem van geringe omvang zijn land verlaat, kan niet als vluchteling erkend worden. Het moet gaan om een risico voor zijn leven of zijn vrijheid, of een grove schending van de mensenrechten. Daarenboven dient te worden bemerkt dat er geen absolute zekerheid dient te bestaan dat iemand zou vervolgd worden wanneer hij in zijn land was gebleven.

Het volstaat dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben (Het Amerikaans Hooggerechtshof stelde in een principiële beslissing van 9 maart 1987, inzake INS v. C. FONESCA, dat "een gegronde vrees voor vervolging" aanwezig kan zijn, zelfs indien de kans dat de vluchteling vervolgd wordt in geval van terugkeer, minder van 50% bedraagt).

In casu verliet verzoeker Irak omdat hij aldaar vreest vermoord te zullen worden door de personen die hem eerder hadden aangehouden. Zelfs indien er niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld –quod non– dat verzoeker in Irak zou worden vermoord of opnieuw zou worden aangehouden, dan nog dient op zijn minst te worden vastgesteld dat verzoeker een redelijke kans heeft dat deze vervolging plaats zal vinden. Bovendien vreest verzoeker in Irak ook vervolging ingevolge zijn verwantheid met zijn neef A. No. die het land eveneens moest verlaten en ook omwille van het toebehoren tot een bepaalde groep zijnde de Husseinia stam.

De status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan de vreemdeling ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst of, in het geval van een staatloze, naar het land gaat waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, een reëel risico loopt op ernstige schade, en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of wil stellen. Aldus moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij, in geval van terugkeer, een reëel risico loopt op ernstige schade, en hij kan of wil zich niet door zijn land laten beschermen.

In onderhavig geval heeft verzoeker een ernstige vrees om ernstige schade op te lopen in Irak niet alleen omwille van de hierboven geschetste problemen maar eveneens omwille van het veralgemeend geweld in Irak, waardoor aan hem op zijn minst de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

Het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire bescherming wordt in principe toegekend aan asielzoekers die aantonen dat zij bij terugkeer naar hun land (in de toekomst dus) zouden kunnen worden vervolgd of dat zij ernstige schade zouden kunnen lopen. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet keert de bewijslast om voor asielzoekers die in het verleden reeds werden vervolgd, ernstige schade hebben geleden of daarmee werden bedreigd. Het CGVS moet in dat geval een beschermingsstatuut toekennen (resp. vluchteling of subsidiaire bescherming), tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaken. Dit artikel sluit de mogelijkheid niet uit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de asielzoeker, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. Het gaat dan om asielzoekers die een bijzonder sterke vrees koesteren ten gevolge van uiterst ernstige vervolgingen in het verleden. Aldus, kunnen we besluiten dat indien een asielzoeker reeds werd vervolgd, reeds ernstige schade heeft ondergaan of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, wordt dit beschouwd als een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen en dat ze niet op zich een gegronde vrees voor vervolging uitmaakt. In dit geval is het aan de verwerende partij (het CGVS) om te bewijzen dat er redenen bestaan om aan te nemen dat deze vervolging of deze ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen (RvV 28 mei 2010, nr. 44 192; RvV 25 juni 2010, nr. 45 444; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 037).

Het gebruik van de begrippen "zwaarwegende gronden" en "reëel risico" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet stuurt aan op een individueel onderzoek van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. De aanvraag van de subsidiaire bescherming kan niet volstaan met een

verwijzing naar de algemene toestand in zijn land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon tonen, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele dreiging vereist (RvV 16 november 2009, nr. 34 245; RvV 27 april 2010, nr. 42 444). Dit vloeit tevens voort uit een interpretatie van het begrip "reëel risico" naar analogie met de maatstaf die het EHRM hanteert bij de beoordeling van artikel 3 EVRM, waardoor niet alleen rekening dient te worden gehouden met wat gekend is over de situatie in het land van herkomst van de asielzoeker doch ook met diens persoonlijke situatie.

In principe dient de vervolging zijn oorzaak te vinden in redenen die te maken hebben met ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep of de politieke overtuiging.

Voorts dient te worden bemerkt dat de vervolging rechtstreeks of onrechtstreeks kan zijn. Onrechtstreeks is ze wanneer de vervolging uitgaat van particulieren.

Er wordt steeds nagegaan of de aangevoerde vervolgingen verband houden met één van de criteria van het Vluchtelingenverdrag, ongeacht of het gaat om familiaal geweld (RvV 9 maart 2010, nr. 39 969; RvV 19 maart 2010, nr. 40 530), seksueel geweld (RvV 11 januari 2011, nr. 36 856) of inbreuken die onder het gemeen recht vallen (RvV 16 februari 2010, nr. 38 798; RvV 5 augustus 2010, nr. 47 009; RvV 12 augustus 2010, nr. 47 219). In het kader van de beoordeling van het gegronde karakter van verzoekers vrees voor vervolging is het niet belangrijk of hij daadwerkelijk het kenmerk gekoppeld aan ras, geloof, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging bezit dat de oorzaak van de vervolging is (RvV 21 april 2010, nr. 42 086; RvV 20 mei 2010, nr. 43 563).

In onderhavig geval is het duidelijk dat verzoeker zijn vrees voor vervolging haar oorzaak kent in een vervolging die reeds heeft plaatsgevonden, in zij verwantschap met zijn neef A. No. en in het toebehoren aan een bepaalde groep, nl. de Husseinia stam.

6. Bij het onderzoek ten gronde ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker. Maar meestal zal deze geen tastbare bewijzen kunnen tonen. Daarom moeten de ondervrager en de asielzoeker alle pertinente feiten vaststellen en beoordelen. In bepaalde gevallen komt het aan de overheid toe om alle beschikbare middelen aan te wenden om de nodige bewijzen te verzamelen. Indien deze niet gevonden kunnen worden, wordt aan de asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund. (RvV 4 december 2009, nr. 35 347; RvV 5 januari 2010, nr. 36 655; RvV 28 januari 2010, nr. 37 798; RvV 11 februari 2010, nr. 38 612; RvV 12 februari 2010, nr. 38 685; RvV 19 april 2010, nr. 41 835). Om de geloofwaardigheid van een asielzoeker te beoordelen, dient rekening te worden gehouden met zijn persoonlijkheid, o.m. zijn opleiding, zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en de psychologische stoornissen. Het is bijgevolg duidelijk dat om het bestaan van een reden van vrees voor vervolging of van een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandelingen na te gaan, dienen de voorzienbare gevolgen van de terugkeer van de verzoeker naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit of, indien deze niet kan worden bepaald, naar het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, te worden onderzocht (RvV 24 juni 2010, nr. 45 396).

Het is duidelijk dat twijfels over bepaalde aspecten van een relaas de bevoegde overheid niet ontslaan van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen (RvV nr. 70 321 van 22 november 2011; RvV nr. 73 836 van 24 januari 2012).

Er dient te worden bemerkt dat in vele asioldossiers het CGVS de beoordeling van de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade blijft steken op de geloofwaardigheid van de asielzoeker. Het CGVS stelt in die gevallen dat de asielzoeker geen reëel zicht biedt op zijn herkomst, zijn verblijfssituatie en de problemen die daaruit voortvloeien. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 55).

Onjuiste verklaringen zijn op zichzelf geen reden om de aanvraag te weigeren. Dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Er bestaan bij het CGVS geen procedureregels met betrekking tot het verslag van het gehoor; er bestaat dan ook geen enkele waarborg dat de nota's die door de ambtenaar genomen zijn, betrouwbaar zijn; indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld.

De beoordeling van de geloofwaardigheid moet focussen op de meest relevante elementen van de asielaanvraag met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. De vragen met betrekking tot de geloofwaardigheid moeten erop gericht zijn om vast te stellen of een asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielrelaas zouden tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T.Vreemd. 2013, p. 57) Tegenstrijdigheden in verband met minder relevante details van het asielrelaas hoeven niet tot de ongeloofwaardigheid van de asielzoeker te leiden (G. GOODWIN-GILL, *The Refugee in*

International Law, Oxford, Oxford University Press, 2007, p. 549; J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Cambridge University Press, 2005, p. 85). Ook het EHRM heeft aangenomen dat verklaringen van een asielzoeker inconsistent mogen zijn. Zelfs een gedeelte van het relaas mag ongeloofwaardig worden geacht (T. SPIJKERBOER, "Subsidiarity and Arguability : the European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases", *International Journal of Refugee Law* 2009, volume 21, number 1, p. 59; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, nr. 2345/02, § 50-56). In sommige gevallen focust het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid voornamelijk op de minder relevante details van het asielrelaas. Daarenboven focust het CGVS in vele gevallen zich zelfs volledig op de minder relevante details, zoals de reisroute, geografische kennis van de regio van afkomst of irrelevante data ver in het verleden. Op basis van tegenstrijdige en inconsistente verklaringen over de minder belangrijke details en op basis van een gebrek aan bewijs acht het CGVS een asielzoeker vervolgens ongeloofwaardig (F. VOGELAAR, "Protection gap : over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties", T. Vreemd. 2013, p. 57).

Er dient te worden opgemerkt dat in de hypothese van ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, dat dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden (Jaarverslag RvV 2009-2010, p. 74).

In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden.

Zelfs al is er geen absolute zekerheid dat verzoeker zou worden vervolgd – quod non –, op zijn minst dient er te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en moet op zijn minst worden vastgesteld dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn.

Wat betreft bepaalde inconsistenties betreffende het DVZ interview en het CGVS interview moet worden opgemerkt dat het DVZ interview het voorbereidend interview is dat geen doorslaggevend karakter heeft ter beoordeling van het asielrelaas en dat het CGVS interview het gehoor is dat doorslaggevend is ter beoordeling van de asielaanvraag. Dus bepaalde feiten die werden verklaard bij het DVZ interview kunnen worden rechtgezet bij het CGVS interview zonder dat dit afbreuk kan doen aan het asielrelaas. Wat betreft bepaalde inconsistenties betreffende het aantal personen dat verzoeker is komen arresteren wenst verzoeker op te merken dat hij ernstig getraumatiseerd is door wat er daar is gebeurd en niet van elk detail nog op de hoogte kan zijn. Zo zijn aspecten als hoeveel personen die hem hebben ondervraagd, welke kleren die droegen en de duurtijd van de autorit aspecten die ingevolge de getraumatiseerdheid niet makkelijk te plaatsen zijn door verzoeker hoewel hij er wel een vaststaand algemeen, verklarend en duidelijk beeld heeft over gegeven. Bovendien voelde verzoeker zich door de PO onder druk gesteld nu deze laatste hem forceerde om op bepaalde zaken een getal te plaatsen. Met betrekking tot de familie waarbij verzoeker zich heeft verschuilt heeft verzoeker duidelijk te kennen gegeven dat het sjieten waren tijdens het tweede gehoor. Dat hij zich niet heeft bevraagd over andere details van de familie kan hem niet kwalijk worden genomen nu hij op de vlucht was en geen onnodige vragen wou stellen wat ook deels te verklaren valt door de culturele achtergrond van verzoeker.

Verzoeker hekelt bovendien het feit dat er geen geloof wordt gehecht aan de vervolging van zijn neef A. No. en aan de aanslag op zijn neef A. Na. Dat verzoeker na de problemen die zijn neef A. No. gekend heeft nog in Irak is gebleven doet geen afbreuk aan de gevolgen van die vervolging voor verzoeker en dat het CGVS de data in vraag stelt van de aanslag op A. Na. doet geen afbreuk aan het gegeven dat deze aanslag vaststaand is en zich wel degelijk heeft voorgedaan.

Wat betreft het toebehoren tot de stam Husseinia is dit eveneens een vaststaand gegeven waarvoor verzoeker minstens een ernstige vrees heeft bij terugkeer naar Irak. Het is immers vaststaand dat verzoeker tot deze stam behoort.

Het CGVS stelt verder ten onrechte dat het geen complexe asielaanvraag zou zijn dit in het bijzonder gelet op het gegeven dat verzoeker tweemaal werd opgeroepen.

Er is geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker verward en ernstig getraumatiseerd is door wat er gebeurd is. Verzoeker klaagt aan dat in de bestreden beslissing de klemtoon wordt gelegd op onwetendheid van bepaalde elementen en gegevens en het feit dat zijn verklaringen als ongeloofwaardig worden afgedaan.

Verzoeker merkt op dat hij de werkelijke gebeurtenissen heeft verteld, maar dat hij niet van alles en van elk detail op de hoogte kan zijn. Hij stelt dat hij in de mate van het mogelijke geantwoord heeft op de vragen die haar werden gesteld, maar meent dat hij uiteraard niet alles wist en ook niet alles kon weten. Tevens voert verzoeker aan dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst. Hij benadrukt tenslotte dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch dient bewezen te worden. Derhalve hekelt verzoeker het feit dat het CGVS zijn verklaringen zomaar éézijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig.

Verder dient te worden opgemerkt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker. De bewijslast in asielzaken is volgens UNHCR een gedeelde taak (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, § 6). Het Hof van Justitie stelt over de bewijslast dat " Indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker" (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M./Ierland, § 66). Verder neemt ook het EHRM aan dat er een bepaalde onderzoeksplicht rust op de asielinstanties. Dit komt zeer duidelijk tot uiting in de recente uitspraak van het EHRM in de zaak Singh en anderen tegen België (EHRM 2 oktober 2012, nr. 33210/11, Singh en anderen/België).

De beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas is slechts een onderdeel van de vaststelling van een EVRM-risico. Ondanks het feit dat het CGVS poogt ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker vast te stellen, kunnen elementen daaruit nog steeds leiden tot een EVRM-schending (EHRM in de zaak Said tegen Nederland en EHRM in de zaak FH tegen Zweden). De bewijslast rust dus niet enkel op de asielzoekers. Ook het CGVS dient dus de aangebrachte feiten mee vast te stellen. Onder meer door het verzamelen van relevante herkomstlandeninformatie in de individuele zaken.

De bewijsstandaard in asielrecht ligt lager dan in andere rechtstakken. Feiten dienen niet met stellige zekerheid maar met mate van waarschijnlijkheid bewezen worden, wat dus ruimte voor twijfel toelaat. Een belangrijk principe in het asielrecht is dat twijfel in het voordeel van de asielzoeker speelt. Het CGVS dient bij de beoordeling van de verklaringen niet overtuigd te zijn van alle beweringen. Van zodra het de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel bestempelt, dan moet het voordeel van de twijfel verleend worden aan de asielzoekers. (UNHCR, Richtlijn over bewijslast, §3). Bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van asielzoekers is het belangrijk rekening te houden met de context waarbinnen de asielaanvraag wordt gesteld.

Hieruit volgt dat het CGVS niet alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake de asielaanvraag wordt genomen heeft geanalyseerd en niet heeft onderzocht of verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of blootgesteld zou kunnen worden. Bovendien heeft het CGVS de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, de daden waaraan zij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen, niet onderzocht en ook niet de vraag of hij sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten, al dan niet activiteiten heeft uitgeoefend, die hem zouden kunnen blootstellen aan vervolging of ernstige schade indien hij naar zijn land van herkomst zou terugkeren.

Bovendien dient over de situatie in Bagdad het volgende te worden vastgesteld:

- (http://www.ecoi.net/local_link/314056/438527_en.html):

(...)

- (<http://www.trust.org/item/20151026123425-usojf/>):

(...)

- http://www.ecoi.net/local_link/312781/437067_en.html: More Than 50 Killed In Iraqi Car-Bomb Attacks:

(...)

- Iraq :

http://www.ecoi.net/file_upload/4543_1444385956_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefingnotes-05-10-2015-englisch.pdf:

(...)

- Iraq

http://www.ecoi.net/file_upload/4543_1441960602_deutschland-bundesamt-fuer-migration-und-fluechtlinge-briefingnotes-07-09-2015-englisch.pdf:

(...)

- Amnesty International : violence à l'encontre de sunnites

(<https://www.amnesty.org/en/latest/news/2015/06/a-deadly-spiral-of-sectarian-violence-a-year-on-from-is-onslaught-on-iraq/>) :

(...)

- UN Security Council, Fourth report of the Secretary-General pursuant to paragraph 7 of resolution 2233 (2015), 5 July 2016, S/2016/592, available at: <http://www.refworld.org/docid/5784de404.html> [accessed 14 July 2016]:

(...)

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Relevant COI for Assessments on the Availability of an Internal Flight or Relocation Alternative (IFA/IRA) in Baghdad for Sunni Arabs from ISIS-Held Areas, May 2016, available at: <http://www.refworld.org/docid/575537dd4.html> [accessed 14 July 2016]:

(...)

-http://diplomatie.belgium.be/fr/Services/voyager_a_letranger/conseils_par_destination/irak:

(...)

Uit het bovenstaande volgt dat de situatie in Irak en in Bagdad in het bijzonder van dergelijke aard is dat verzoeker er een ernstig risico loopt voor zijn leven of om er mishandeld te worden en dient derhalve als vluchteling te worden erkend, op zijn minst moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. Verzoeker terugsturen naar Irak en naar Bagdad in het bijzonder zou zijn rechten onder artikel 3 van het EVRM schenden.

8. De bestreden beslissing is bijgevolg niet van die aard dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op motieven steunt waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. De motivering van de bestreden beslissing is derhalve niet deugdzzaam."

2.1.2. Nieuwe elementen

De verzoeker legt geen aanvullende stukken neer, noch bij zijn verzoekschrift, noch ter terechtzitting.

Met een aanvullende nota van 20 februari 2018 legt de verwerende partij aanvullende landeninformatie neer. Het gaat om:

- "COI Focus Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad van 26 maart 2018".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Op grond van artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*"a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd."*

2.2.3. Onderzoek van de vluchtelingenstatus

Blijkens de bestreden beslissing werd het verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat de door de verzoeker beweerde herkomst uit Ramadi en de hiermee gelieerde asielmotieven niet geloofwaardig worden geacht. Deze beoordeling steunt op de volgende motieven:

(i) over verschillende elementen in zijn relaas legt verzoeker inconsistente en vage verklaringen af:

1. de verklaringen over het aantal personen dat hem kwam arresteren, hoe deze personen gekleed waren en hoe lang het duurde om hem met de auto te brengen naar de plaats waar men hen gevangen hield, zijn weinig consistent. Hij verklaarde tijdens het eerste gehoor dat men hem kwam arresteren met drie of vier personen. Eén van hen had legerkledij aan en de drie anderen hadden burgerkledij aan (CGVS I, pg. 11). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij vooreerst niet te weten met hoeveel personen ze waren. Gevraagd of het meer of minder dan tien personen waren, bleef hij het antwoord schuldig (CGVS II, pg. 5). Hij wist evenmin hoeveel personen burgerkledij aan hadden en hoeveel personen in militair uniform gekleed waren (CGVS II, pg. 6). Hiermee geconfronteerd, zei hij dat het twee jaar geleden was en hij het zich niet kon herinneren. Hij wist bovendien niet of het één, twee of drie personen waren die in legeruniform kwamen (CGVS II, pg. 20). Ook tijdens het interview bij de DVZ vermeldde hij nergens dat er mensen in uniform aanwezig waren bij zijn arrestatie en sprak hij enkel van gewone kleren (Verklaring DVZ, vragenlijst CGVS, vraagnr. 1).

2. Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker dat de autorit van thuis naar de plaats waar hij gevangen werd gehouden een uur duurde (CGVS I, pg. 8). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij meermaals zich niet te kunnen herinneren hoe lang het duurde (CGVS II, pg. 8). Hij verklaarde opnieuw dat hij het zich niet kon herinneren omdat het twee jaar geleden was (CGVS II, pg. 20). Deze uitleg - die hij voor deze drie inconsistenties aanhaalde - verklaart niet waarom hij zich dit tijdens het eerste gehoor wel kon herinneren terwijl de feiten op dat moment ook al bijna een jaar geleden waren. Tijdens het tweede gehoor werd hem bovendien ruim de kans gegeven om te antwoorden op de vraag over hoeveel personen er langskwamen, nl. of het om meer of minder dan tien personen ging (CGVS II, pg. 5). Het feit dat hij over deze essentiële elementen van zijn arrestatie inconsistente verklaringen aflegde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

3. Ook over het aantal keren dat hij ondervraagd werd toen hij werd vastgehouden, was hij inconsistent. Hij verklaarde tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat hij drie keer ondervraagd werd. Hij verklaarde: *"Drie keer. De eerste dag niet, de tweede dag wel en dan nog twee keer"* (CGVS I, pg. 13). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat hij maar 2 keer werd ondervraagd. Hij zei toen: *"Twee keren, misschien. (CGVS II, pg. 11)"*. Hij bevestigde dit nogmaals uitdrukkelijk (CGVS II, pg. 11 & 12). Geconfronteerd met zijn tegenstrijdige verklaringen bleef verzoeker bij zijn laatste verklaring en zei hij enkel dat de tegenstrijdigheid te wijten was aan het feit dat de 'PO' *"per se een cijfer wou horen"* (CGVS II, pg. 20). Het stond hem nochtans vrij te antwoorden dat hij het antwoord niet wist. Bovendien blijkt uit de verklaringen n.a.v. het eerste gehoor niet dat hij twijfelde over het aantal keren dat hij ondervraagd werd (CGVS I, pg. 13). Er kan worden verwacht dat wanneer hij voor het eerst in zijn leven gevangen wordt genomen en hij hierbij ook het slachtoffer wordt van mishandeling, hij zich kan herinneren hoe vaak hij werd ondervraagd. Het betreft immers een zeer beperkt aantal ondervragingen, nl. twee of drie keer;

(ii) daarnaast legde verzoeker inconsistente en vage verklaringen af over de familie waar hij ondergedoken leefde na zijn vrijlating:

1. verzoeker wist tijdens het eerste gehoor niet of de familie waar hij onderdook soennitisch of sjiiitisch is (CGVS I, pg. 15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij dat hij dacht dat de familie behoorde tot de al-Yasari-stam en ze daarom sjiieten zouden zijn (CGVS II, pg. 13 & 14). Dergelijke inconsistente verklaringen over de geloofsstrekking van de familie waar hij bij verbleef toen hij onderdook, volstaan niet. Gelet op het grote belang van de religieuze strekking tot dewelke men behoort in de Iraakse samenleving, was het voor verzoeker van groot belang om dit te weten toen hij onderdook.

2. verzoeker legde zeer vage verklaringen af over de namen van de leden van de familie waar hij ondergedoken leefde. Hij wist tijdens het eerste gehoor niet wat de familienaam was van het gezin waar hij verbleef (CGVS I, pg. 15). Tijdens het tweede gehoor verklaarde hij bovendien dat hij de namen van de man en de vrouw die hem opvingen niet kende (CGVS II, pg. 13 & 14). Hij kon enkel de naam van de zoon geven (CGVS I, pg. 14). Gelet op het feit dat hij 6 dagen ondergedoken leefde bij deze mensen en hij zelf verklaarde dat hij door hen goed behandeld werd, is het weinig aannemelijk dat hij eenvoudige en essentiële zaken zoals de namen en de familienaam van de personen die hem een veilig onderdak boden, niet kende (CGVS II, pg. 14);

(iii) met betrekking tot het verband tussen verzoekers problemen en de problemen van zijn neef A. No. die het land moest ontvluchten naar aanleiding van een conflict tussen de communistische partij en de Dawa partij, blijkt vooreerst dat deze problemen dateren van 2008 of 2010 en het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker nog problemen zou kennen omwille van de politieke overtuiging van zijn neef zoveel jaren later. Het is evenmin logisch dat wanneer hij werkelijk problemen zou vrezen omwille van zijn neef, hij nog zolang in Irak blijft en niet sneller het land ontvluchtte. Ook is het vreemd dat hij niet nauwkeuriger kan vertellen wanneer zijn neef deze problemen kende, in 2008 of 2010. Ook bij de DVZ vermeldde hij niet het verband tussen zijn problemen en die van zijn neef A. No. Voor het CGVS verklaarde verzoeker dat hij het niet vermeld had tijdens het interview bij de DVZ omdat het niet de hoofdreden van zijn probleem was (CGVS I, pg. 17). Dergelijke uitleg stemt niet overeen met zijn verklaring tijdens het tweede gehoor bij het CGVS (CGVS II, pg. 16). Er kan aldus geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij bij een terugkeer naar Irak problemen zou kennen omwille van zijn neef A. No.;

(iv) Met betrekking tot zijn neef A. Na. M. Z. K. is het weinig aannemelijk dat deze aanslag verband zou houden met verzoekers problemen of die van zijn andere neef A. No. Hij legde het verband tussen deze aanslag en de problemen van zijn neef A. No. en het feit dat hij tot de stam Husseinia behoort. Het verband dat hij legt tussen deze problemen staat hij op geen enkele wijze. Hij weet immers niet wie de

aanslag pleegde en ook niet hoe hij wist dat deze aanslag verband hield met de problemen van zijn neef A. No. (CGVS II, pg. 17 & 18). Hij legde bovendien inconsistente verklaringen af over het moment van deze aanslag. Zo verklaarde hij tijdens het eerste gehoor dat hij enkel wist dat het in 2015 was gebeurd, maar niet in welke maand (CGVS I, pg. 17). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde hij dat het ongeveer 20 dagen na zijn vertrek uit Irak was dat zijn neef het slachtoffer werd van een aanslag (CGVS II, pg. 17). De foto's die hij voorlegde in verband met de aanslag op zijn neef hebben geen bewijswaarde daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld;

(v) over het verband tussen zijn problemen en het behoren tot de stam Husseinia, verklaarde verzoeker dat zijn stam historisch gezien uit het grensgebied tussen Iran en Irak komt en dat de Husseinia, die eigenlijk sjiieten zijn die zich onder het tijdperk van Saddam als soennieten uitgaven, "*door de regering als afvalligen worden beschouwd*". Verzoeker vermeldde tijdens het interview bij de DVZ niet dat hij hierdoor problemen kende. Ten aanzien van het CGVS verklaarde hij het feit dat zijn toebehoren tot de stam Husseinia mogelijk aan de basis van zijn problemen zou liggen – pas te horen kreeg van zijn vader na zijn vertrek uit Irak en aankomst in België (CGVS I, pg. 2 & 4; CGVS II, p. 19). Tijdens het eerste gehoor verklaarde verzoeker dat zijn vader hem nooit eerder had verteld over deze problemen om hem niet te choqueren (CGVS I, pg. 18). Deze uitleg is niet afdoende. Wanneer het behoren tot een stam werkelijk voor zo'n grote problemen zou zorgen, is het weinig logisch dat zijn vader of familie hem nooit eerder zou hebben ingelicht en geïnformeerd. Hij is dan immers niet op de hoogte van de problemen die hij zou kunnen krijgen omwille van zijn stam en hij kan hiervoor dan ook geen preventieve maatregelen nemen. Het is weinig logisch dat hij enerzijds beweerde tijdens de periode dat hij in Irak leefde niet op de hoogte was van de problemen omwille van zijn stam maar anderzijds wel beweerde deze problemen, waarvan hij niet wist dat ze bestonden, te proberen vermijden. Hij zei immers dat hij problemen probeerde te vermijden door zijn identiteitskaart niet te tonen omdat ze uit zijn naam zouden te weten komen dat hij geen echte Irakees is (CGVS II, pg. 18). De enige problemen die hij bovendien gekend zou hebben omwille van het feit dat hij tot de Husseinia stam behoort – naast de arrestatie die ongeloofwaardig blijkt - kunnen bezwaarlijk aanzien worden als vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. Hij verklaarde immers dat het enige probleem dat hij kende te maken had met het feit dat hij wat langer op de documenten moest wachten dan zijn vrienden (CGVS I, pg. 19 & CGVS II, pg. 19). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een vrees voor vervolging zou kennen bij een terugkeer naar Irak louter omwille van het feit dat hij tot de stam Husseinia behoort;

(vi) verzoekers identiteitskaart, woonstkaart, studentenkaart en de identiteitskaart van zijn neef bevestigen enkel de identiteit (en die van zijn neef), beroep en herkomst uit Bagdad die in deze beslissing niet worden betwist.

De ziekenhuisdocumenten van zijn vader tonen enkel aan dat verzoekers vader ziek geweest is of nog steeds zou zijn, wat niet wordt betwist.

Na een theoretische uiteenzetting omtrent de opgeworpen rechtsregels, herhaalt verzoeker op algemene wijze zijn asielmotieven. *In concreto* betoogt hij dat het voorbereidend interview voor de DVZ niet doorslaggevend is en dat bepaalde feiten kunnen worden rechtgezet voor het CGVS.

Waar hij aanvoert dat hij door de *protection officer* onder druk werd gezet om "*op bepaalde zaken een getal te plaatsen*", blijkt uit de lezing van het gehoorverslag niet dat verzoeker op excessieve of onredelijke wijze onder druk werd gezet. Het past in de hoger geschetste samenwerkingsplicht dat verzoeker wordt uitgenodigd de specifieke elementen te duiden met betrekking tot de details en de samenhang van zijn relaas. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, staat het hem daarbij vrij te verklaren iets niet te weten. De vragen omtrent het aantal personen dat hem kwam arresteren en het aantal keer dat hij werd ondervraagd zijn geenszins buitensporig en betreffen enkel de concrete omstandigheden van het vluchtrelaas dat verzoeker zelf aanbracht. Zoals het CGVS er ook meermaals op wijst, betreft het hier ook geenszins een complex relaas en kan in alle redelijkheid worden verwacht dat verzoeker de concrete gebeurtenissen zou kunnen duiden. Ook waar hij aanvoert dat hij omwille van zijn culturele achtergrond geen onnodige vragen zou hebben gesteld over de familie waar hij onderdook, gaat hij voorbij aan de motieven van de bestreden beslissing, waarin duidelijk wordt gemotiveerd dat, specifiek met betrekking tot Irak, het religieus toebehoren juist van groot belang is, zeker aangezien verzoeker onderdook en zich in die omstandigheden diende te vergewissen van de veiligheid van zijn onderduikadres.

Met betrekking tot zijn neef A. No. beperkt verzoeker zich tot het herhalen dat hij wel degelijk hierom problemen heeft. Hij weerlegt daarmee geenszins dat het weinig waarschijnlijk is dat hij hier jaren later nog problemen zou ondervinden en dat hij in dat geval het land dan niet eerder diende te ontvluchten. Indien verzoekers problemen zijn oorsprong vinden in politieke activiteiten van zijn neef, kan ook worden verwacht dat hij deze beter weet te duiden in de tijd (verzoeker gewaagde van 2008 of 2010).

Ook met betrekking tot de aanslag op zijn neef A. Na. betoogt verzoeker enkel dat deze aanslag vaststaat. Hij weerlegt geenszins dat hij de aanslag niet precies in de tijd wist te duiden, dat hij niet wist wie de aanslag pleegde, noch hoe deze aanslag verband hield met de problemen van zijn neef A. No. Waar verzoeker betoogt dat hij wel degelijk tot de Husseinia stam behoort, weerlegt verzoeker daarmee geenszins het motief dat hij niet aannemelijk maakt hierom een vrees voor vervolging te koesteren.

Ook uit het feit dat verzoeker tweemaal werd gehoord op het CGVS volgt niet dat niet meer zou mogen worden geoordeeld dat de feiten die aan het asielrelaas ten grondslag liggen, weinig complex zouden zijn. Waar verzoeker aanvoert dat hij getraumatiseerd is, is ook dit een loutere bewering.

De Raad is *in casu* van oordeel dat het verzoekers relaas aan consistentie, detaillering en specificiteit ontbreekt. Verzoekers verklaringen zijn onvoldoende samenhangend en aannemelijk bevonden en verzoeker slaagt er evenmin in een bevredigende verklaring hiervoor te geven.

Derhalve bevestigt de Raad de motieven van de bestreden beslissing en treedt het CGVS bij waar verzoekers verklaringen ongeloofwaardig worden geacht.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Onderzoek van de subsidiaire beschermingsstatus

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b), van de vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie Bagdad.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen in en de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling

van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van het UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *“UNHCR Position on Returns to Iraq”*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van het UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

“Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined.”

(eigen vertaling: “Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht.”).

Het UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de federale politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt, neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *“ramadanoffensief”* met een toename van aanslagen in heel Irak. Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en

bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de *Iraqi Security Forces* (ISF), het leger, de politie, en *Popular Mobilization Units* (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het

openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. *Checkpoints* worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse *checkpoints* toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

Het UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van het UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het aanhalen van informatie en cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad, brengt verzoeker geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat: "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen teneinde verder onderzoek te voeren, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat.

Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig mei tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT